

819.00, sem hann þegar hefur greitt með fyrirvara, og fellur sá fyrirvari því niður. Eftir atvikum þykir rétt að fella niður málskostnað.

Því úrskurðast:

Gerðarþoli skal sýkn af kröfum gerðarbeiðanda um aðstöðugjald, kr. 41.300.00, svo og af kröfu gerðarbeiðanda um atvinnuleysistryggingagjald, kr. 2.334.00. Hins vegar er hann gjaldskyldur, að því er varðar umkrafin lífeyristryggingaiðgjald, kr. 9.594.00, og slysatryggingaiðgjald, kr. 819.00, og fellur fyrirvari gerðarþola um þær greiðslur því niður.

Málskostnaður fellur niður.

Föstudaginn 10. apríl 1964.

Nr. 82/1963. **Ingólfur Guðmundsson**

(Páll S. Pálsson hrl.)

gegn

Gjaldheimtunni í Reykjavík

(Guðmundur Vignir Jósefsson hrl.).

Dómenndur:

hæstaréttardómararnir Þórður Eyjólfsson, Gizur Bergsteinsson og Jónatan Hallvarðsson og prófessorarnir Ármann Snævarr og Magnús Þ. Torfason.

Skattamál. Lögtak.

Dómur Hæstaréttar.

Sigurður Grímsson borgarfégeti hefur kveðið upp hinn áfrýjaða úrskurð.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 19. júní 1963 og krafizt þess, að hinum áfrýjaða úrskurði verði hrundið, synjað verði lögtaks og stefnda verði dæmt að greiða honum málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst þess, að hinn áfrýjaði úrskurður verði stað-

festur og áfrýjanda verði dæmt að greiða honum málskostnað fyrir Hæstarétti.

Með bréfi 8. desember 1961 krafði skattstjórinn í Reykjavík áfrýjanda, sem stundaði húsbyggingar, skýringar á því, að hagnaður hans af sölu íbúða árið 1960 virtist vera „óeðlilega lítill“. Fyrirsvarsmaður áfrýjanda svaraði þessu bréfi hinn 15. s. m. Skattstjóri taldi skýringu fyrirsvarsmannsins eigi fullnægjandi og áætlaði því tekjur áfrýjanda á árinu 1960 kr. 100.000.00 umfram þær kr. 139.622.95, sem voru skirar tekjur samkvæmt framtali hans. Hækkaði skattstjóri skatta áfrýjanda í samræmi við þetta. Með aukaniðurfjöfnun samkvæmt 2. tl. 25. gr. laga nr. 66/1945 um útsvör hækkaði niðurfjöfnunarnefnd útsvar áfrýjanda árið 1961 samkvæmt tekjuáætlun skattstjóra úr kr. 40.600.00 í kr. 67.000.00, þ. e. um kr. 26.400.00. Áfrýjanda var tilkynnt hækkunin með bréfi 30. desember 1961. Hann kærði hinn 15. janúar 1962, en niðurfjöfnunarnefnd tók kæru hans eigi til greina. Kæra áfrýjanda til yfirs kattane fndar og Ríkisskattane fndar fórst fyrir í tæka tíð.

Með áskorun sinni hinn 8. desember 1961 fullnægði skattstjóri ákvæði 35. gr. laga nr. 46/1954 um tekjuskatt og eignarskatt. Tekjuáætlun skattstjóra og aukaniðurfjöfnunin á hendur áfrýjanda eru innan löglegra starfsmarka skattayfirvalda þessara og eigi svo óhóflegar, að dómstólum sé rétt að grípa fram fyrir hendur skattayfirvaldanna af þeim sökum. Samkvæmt því, sem nú var rakið, og að öðru með skírskotun til forsendna hins áfrýjaða úrskurðar, ber að staðfesta hann.

Eftir þessum úrslitum ber að dæma áfrýjanda til að greiða stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, sem ákveðst kr. 3000.00.

Dómsorð:

Hinum áfrýjaða úrskurði ber eigi að raska.

Áfrýjandi, Ingólfur Guðmundsson, greiði stefnda, Gjaldheimtunni í Reykjavík, kr. 3000.00, málskostnað fyrir Hæstarétti, að viðlagðri aðför að lögum.

Úrskurður fógetadóms Reykjavíkur 20. maí 1963.

Gerðarpóla, Ingólfi Guðmundssyni, Laugarásvegi 41, hér í borg, var við aðalniðurjöfnun útsvara fyrir árið 1961 gert að greiða borgarsjóði Reykjavíkur kr. 40.600.00, en síðar var útsvarið hækkað í kr. 67.000.00 samkvæmt bréfi niðurjöfnunarnefndar, dags. 30. desember 1961. Gerðarþoli greiddi að fullu hina upprunalegu útsvarsupphæð þann 17. desember 1961, en hækkunina, kr. 26.400.00, hefur gerðarþoli neitað að greiða. Hefur því gjaldheimtustjórinn f. h. Gjaldheimtunnar í Reykjavík krafizt þess, að lögtak verði látið fara fram í eignum gerðarpóla til tryggingar framangreindri útsvarskröfu, kr. 26.400.00, auk dráttarvaxta og kostnaðar.

Umboðsmaður gerðarpóla hefur mótmælt framangreindri útsvarskröfu og gert þær kröfur í málinu, að synjað verði um framgang hinnar umbeðnu lögtaksgerðar og að gerðarpóla verði úrskurðaður hæfilegur málskostnaður úr hendi gerðarbeiðanda.

Málavextir eru þessir:

Samkvæmt framtali gerðarpóla árið 1961 voru hreinar árs-tekjur hans árið 1960 kr. 139.622.95, en hrein eign pr. 31. desember 1960 kr. 634.219.65, og var honum gert að greiða útsvar samkvæmt því, kr. 40.600.00. Skattayfirvöldunum mun hafa þótt framtaldar tekjur gerðarpóla óeðlilega lágar, einkum vegfengt þann lið framtals hans og meðfylgjandi rekstrar- og efnahagsreiknings, er varðar söluhagnað af átta íbúðum í húsinu nr. 18 við Stóragerði, sem talinn er að hluta gerðarpóla samtals kr. 42.755.00. Lagði skattstjórinn fyrir gerðarpóla með bréfi, dags. 8. desember 1961, samkvæmt 35. gr. laga nr. 46/1954 um tekjuskatt og eignarskatt, að gera nánari grein fyrir framtöldum hagnaði af sölu íbúða, er „virðist vera óeðlilega lítill“ (rskj. nr. 5), og setur gerðarpóla frest til svars til 15. desember 1961. Endurskoðandi gerðarpóla svaraði þessari fyrirspurn skattstjóra með bréfi, dags. 15. desember, þar sem áréttað er það, sem áður var greint í framtalinu, að gerðarþoli hafi selt 80.2% af hús-eigninni nr. 1 við Eikjuvog og hagnast á þeirri sölu um kr. 47.181.00. Þá hafi gerðarþoli selt ásamt meðeigendum sínum tveimur átta íbúðir í húsinu nr. 18 við Stóragerði, og hafi þeir hagnast á þeim sölum sameiginlega um kr. 128.271.77, eða um kr. 16.033.97 pr. íbúð (sbr. rskj. nr. 4, 17 og 18). Hafi þá verið búið að reikna í kostnaðarverði íbúðanna laun til allra eigendanna svo og afslátt, sem tveir af íbúðakaupendunum höfðu feng-

ið, samtals kr. 25.000.00, vegna þess að þeir hefðu greitt kaupverðið fyrr en þeim hafi borið, en um það atriði hafi verið gerður fyrirvari í kaupsamningnum. Af þessum ástæðum geti gerðarþoli ekki fallizt á þá skoðun skattstjóra, að umræddur söluhagnaður hafi verið óeðlilega lítill, ekki sízt þegar á það er litið, að við gengisfellinguna hafi allt byggingarefni hækkað, án þess að íbúðarverð hækkaði, heldur hafi það staðið í stað eða jafnvel lækkað vegna sölutregðu. Þá hafi gerðarþoli og vegna rekstrarfjárskorts orðið að selja flestar eða allar íbúðirnar, áður en bygging þeirra hófst eða í byrjun byggingar, og láta kaupendur greiða inn á þær, jafnóðum og byggingu þeirra hafi þokað áfram.

Þessar framangreindu skýringar endurskoðanda gerðarþola töldu skattayfirvöldin eigi fullnægjandi, enda munu þau hafa ritað á framangreint bréf endurskoðandans (rskj. nr. 6) svohljóðandi athugasemdir: „Framtalinn hagnaður er eins og af einni íbúð eða rúmlega það“ og enn fremur: „Laun við íbúðarbyggingar er ekki hægt að kalla hagnað“. Voru gerðarþola því samkvæmt 35. gr. laga nr. 46/1954 um tekjuskatt og eignarskatt áætlaðar kr. 100.000.00 viðbótartekjur og skattar gerðarþola hækkaðir í samræmi við það og einnig útsvar hans við auka-niðurjöfnun um kr. 26.400.00, sem áður greinir, og tilkynnti niðurjöfnunarnefnd gerðarþola hækkunina með bréfi, dags. 30. desember 1961 (rskj. nr. 7).

Gerðarþoli vildi eigi una þessari tekjuhækkun skattayfirvaldanna og þar af leiðandi útsvarshækkun og kærði álagninguna til niðurjöfnunarnefndar með bréfi, dags. 15. janúar 1962 (rskj. nr. 9). Bar sú kæra engan árangur (sbr. rskj. nr. 11). Gerðarþoli kærði eigi í tæka tíð til yfirséðanefndar úrskurð niðurjöfnunarnefndar um, að útsvarshækkunin skyldi óbreytt standa, og hefur endurskoðandi gerðarþola fært þá ástæðu fyrir því, að niðurjöfnunarnefnd sem og skattstjóri hafi eigi sent honum, heldur beint til gerðarþola, úrskurði sína, og því hafi honum eigi verið kunnugt um úrskurðinn, fyrr en löngu eftir að þeir voru sendir. Kveðst umboðsmaður gerðarþola þegar hafa átt tal um þetta við einn nefndarmann yfirséðanefndar og óskað eftir því, að nefndin tæki við kæru, þó að seint væri, en nefndarmaðurinn hefði talið öll tórmörki á því, þar eð nefndin væri hætt fundum um skeið. Hins vegar hefði nefndarmaðurinn bent á, að reynandi væri að skrifa Ríkisskattanefnd. Það hafi endurskoðandi gerðarþola gert, en Ríkisskattanefnd synjað um breyt-

ingu á sköttum og útsvari gerðarpola á þeim forsendum, að eigi hafi verið kært til yfirskattaneðndar (sbr. rskj. nr. 13, 14 og 15). Hafi endurskoðandinn þá kært til yfirskattaneðndar (rskj. nr. 16), en nú er synjað, þar eð kærán væri of seint komin fram. Hafi málið þá enn farið til Ríkisskattaneðndar, er aftur hafi synjað um breytingu.

Með skírskotun til framanritaðs hefur umboðsmaður gerðarpola mótmælt umræddri tekjuáætlun og útsvarshækkun sem röngum og ólögæætum, og hefur hann í því efni vísað til dóms í bæjarþingsmáli frá 30. apríl 1960, sem hann telur hliðstætt máli þessu. Hefur hann og haldið því fram, að allar skattaneðndir hafi fengið málið í hendur og fjallað um það, svo að öllum formsatriðum hafi að því leyti verið fullnægt, enda hafi töfin, sem varð á kærinni til yfirskattaneðndar, einvörðungu verið sök niðurjöfnunarneðndar og skattstofunnar. Samkvæmt 35. gr. laga nr. 46/1954 um tekjuskatt og eignarskatt sé skattaneðnd heimilt að leiðréttastaka liði framtals, ef þeir séu í ósamræmi við gildandi lög og fyrirmæli. Sama gildi og um önnur atriði, ef telja megi, að óyggjandi upplýsingar séu fyrir hendi, en þá skuli gera aðilja aðvart um slíkar breytingar á framtölum. Sé framtalsskýrsla ófullnægjandi, óglögg eða tortryggileg, geti nefndin skorað á framteljanda að láta í té skýringar þær og sannanir fyrir framtali, er hún telur vanta. Í því tilviki aðeins, að skattaneðnd fái eigi fullnægjandi skilríki fyrir framtalinu innan áskorunarfrestsins, heimilast henni að áætla tekjur og eignir framteljanda eftir beztu vitund. Þessum reglum hafi skattayfirvöldin í þessu tilfelli eigi fylgt, og sé því umrædd tekjuáætlun með eftirfarandi skatta- og útsvarshækkun lögleysa. Skýringin, sem skattstofan hafi beiðzt af gerðarpola, hafi, að því er virðist, verið á því, hvort eða hvers vegna hagnaður af sölu íbúða virðist vera óeðlilega lítill. Spurningin sé óákveðin og lítt skiljanleg. Þarna sé eigi beðið um skýringar á framtali, því að eigi séu vefengdir einn eða annar liður á framtalinu, né reksturs- og efnahagsreikningunum, sem því fylgdu, heldur sé gerðarþoli beðinn skýringa á því, hvers vegna hann græddi ekki meira á atvinnurekstri sínum en raun ber vitni. Að þessu leyti fullnægi fyrirspurnin engan veginn áskorunarheimild 35. gr. laga nr. 46/1954, en telja verði, að það ákvæði gildi um útsvarið per analogiam. Gerðarþoli hafi þó svarað á þá lund, að benda á hagnað af sölu 80.2% húseignar, kr. 47.181.00, og af sölu annarrar húseignar, kr. 128.000.00, jafnvel þegar búið hefði verið að reikna seljend-

um fullt kaup við bygginguna og kaupendum afslátt, kr. 25.000.00. Annað hefði gerðarþoli eigi getað gert. Hann hefði eigi vitað annað en að svar sitt væri fullnægjandi, enda hefði honum aldrei verið gert aðvart um, að svo væri eigi, sem skattayfirvöldunum hefði þó borið skylda til, svo að hann gæti gefið nánari skýringar. Þá hefur umboðsmaður gerðarþola tekið það fram, að ef svo kynni að verða litið á, að mál þetta falli eigi undir ákvörðun dómsins, vegna þess að hér sé aðeins um ágreining um útsvarsupphæð að ræða, þá mótmæli hann þeirri skoðun, því að málið snúist fyrst og fremst um það, hvort réttra reglna hafi verið gætt um umrædda útsvarsálagningu, og það heyri tvímæla-laust undir dómstóla.

Umboðsmaður gerðarbeiðanda hefur í greinargerð sinni og við munnlegan flutning málsins mótmælt framangreindum kröfum og sjónarmiði umboðsmanns gerðarþola. Hefur hann lagt áherzlu á, að kjarni málsins sé sá, hvort skattayfirvöldunum hafi verið heimilt að lögum, eins og á stóð, að gera þá breytingu á framtali gerðarþola fyrir árið 1960 að bæta kr. 100.000.00 við framtaldar tekjur hans það ár og hvort niðurjöfnunarnefnd hafi í samræmi við það haft heimild til að leggja á gerðarþola umrætt viðbótarútsvar. Hefur umboðsmaður gerðarbeiðanda haldið því fram, að til þessa hafi skattstjóri og niðurjöfnunarnefnd haft fulla heimild að lögum, og hefur hann í því efni vísað til ákvæðis 2. tölul. 25. gr. laga nr. 66/1945 um útsvör, en þar segi (um þá, sem leggja skal útsvar á við aukaniðurjöfnun): „2. Er að vísu voru teknir á aðalskrá, en síðar hefur orðið víst um, að framtöl þeirra til skatts voru að verulegu leyti ófullnægjandi eða aðrar upplýsingar um hagi þeirra“. Í lögum þessum sé hvergi að finna ákvæði algerlega hliðstæð þeim, sem séu í 35. gr. laga nr. 46/1954 um heimild álagningaryfirvalda til breytinga á framtölum og tilkynningar í því sambandi. Hins vegar fjalli 35. gr. nefndra laga um framtöl almennt, og þar eð niðurjöfnunarnefnd byggji útsvarsálagningu á framtölum, sem skattstofan hafi yfirfarið, verði að líta svo á, að þessar reglur gildi einnig um breytingar á útsvarsupphæðum, sem byggðar eru á breyttum framtölum. Það fari eigi milli mála, að af hálfu skattstofunnar hafi fyrimæla 35. gr. skattalaganna frá 1954 verið fyllilega gætt. Skattstofan hafi bréflega tilkynnt gerðarþola, hvað í framtali hans hún telji tortryggilegt, og óskað skýringa hans. Gerðarþoli hafi svarað bréfi skattstofunnar, en hún eigi talið upplýsingar hans fullnægjandi, og því hafi hún breytt fram-

tali gerðarpóla til hækkunar. Síðan hafi verið lagður á gerðarpóla viðbótarskattur og viðbótarútsvar í samræmi við hið breytta framtal. Þetta hafi verið tilkynnt gerðarpóla og honum jafnframt bent á, að hann ætti þess kost að kæra innan tiltekins tíma. Dómur sá, er umboðsmaður gerðarpóla hafi lagt fram í málinu, styðji á engan hátt málstað gerðarpóla, þar eð niðurstaða dómars í máli því sé reist á því fyrst og fremst, að skattayfirvöldin hafi vanrækt að krefja gjaldandann um skýringar og skýrslur, varðandi tekjur hans, svo sem boðið sé í 35. gr. skattalaganna. Í máli því, sem hér liggi fyrir, hafi hins vegar fyrirmælum nefndrar lagagreinar um þetta verið fullnægt, svo að eigi verði um villzt, sbr. rskj. nr. 5. Svar það, sem skattstofan hafi fengið frá gerðarpóla (rskj. nr. 6), geti á engan hátt talizt fullnægjandi, því að þar komi ekkert nýtt fram, aðeins vísað til framtalsins, sem skattstofan hafi vitanlega haft í höndum, og endurtekið það, sem þar hafði komið fram. Engin bókhaldsgögn hafi verið lögð fram til sönnunar framtalinu, og hefði þó verið ástæða til þess og það gerðarpóla innan handar, þegar í ljós var komið, að framtalið þótti tortryggilegt. Enginn stafur sé fyrir því í 35. gr. skattalaganna, að skattanefnd sé skylt að tilkynna framteljendum sérstaklega, ef hún telur svör þeirra eigi góð og gild. Hún geti því gert sínar áætlanir án slíkra tilkynninga, en gjaldandinn eigi þess kost að kæra til skattayfirvaldanna slíkar áætlanir og koma fram með sínar athugasemdir. Það hljóti að vera innan valdsviðs skattstjóra eða skattayfirvalda, en eigi dómstóla, að meta, hvort skýringar framteljanda geti talizt fullnægjandi eða eigi. Ef svo væri eigi, væru dómstólarnir komnir inn á verksvið hinna almennu skattayfirvalda, en til þess hafi löggjafinn vissulega eigi ætlazt. Hvað viðvíkur umræddri tekjuhækkun, þá hefur umboðsmaður gerðarbeiðanda haldið því fram, að hún hafi verið eðlileg, þar eð það liggi í augum uppi, að hagnaður sá, kr. 128.271.77, af sölu átta íbúða, sem gerðarþoli hafi talið fram, sé grunsamlega lítill, ekki meiri en hægt sé nú á tímum að hafa af sölu einnar íbúðar. Af hálfu gerðarpóla sé því haldið fram, að hagnaðurinn hafi eigi orðið meiri en þetta, meðal annars vegna þess að búið hafi verið að reikna í kostnaðarverði íbúðanna laun til allra eigendanna. Þetta skipti vitanlega eigi máli, þar eð launagreiðslurnar hafi verið komnar inn í kostnaðarverð íbúðanna, og hafi það því engu breytt um eðlilegan hagnað af sölunni.

Með skírskotun til framanritaðs hefur umboðsmaður gerðar-

beiðanda ítrekað kröfu sína um, að hin umbeðna lögtaksgerð verði leyfð.

Aðiljar hafa lagt málið undir úrskurð réttarins.

Eins og af framanskráðu sést, er enginn ágreiningur um það í máli þessu, að framangreind útsvarsfjárhæð sé rétt samkvæmt útsvarsstiga og að fjárhæð sú, er um ræðir, sé tilkomin vegna framangreindrar tekjuhækkunar skattayfirvaldanna. Mál þetta snýst því eigi um útsvarsupphæðina sjálfa, heldur um það, hvort skattayfirvöldin hafi farið að lögum um tekjuhækkunina, þ. e. gætt þeirra fyrirmæla, sem sett eru í 35. gr. laga nr. 46/1954, en það atriði á undir dómstóla.

Umboðsmaður gerðarþola hefur haldið því fram, að skattayfirvöldin hafi eigi gætt fyrirmæla 35. gr. skattalaganna, þar eð þau hafi eigi tilkynnt gerðarþola, að þau teldu skýringar hans á framtalinu eigi fullnægjandi, eins og þeim hafi borið skylda til. Enn fremur hafi það verið sök skattstofunnar og niðurfjöfnunarnefndar, að eigi var kært í tæka tíð til yfirskaðnefndar, þar eð skattstofan og niðurfjöfnunarnefnd hafi eigi sent svarbréf sín við kæru gerðarþola til endurskoðanda hans, heldur beint til gerðarþola, og því hafi endurskoðandinn eigi fengið vitneskju um svarbréfin, fyrr en löngu eftir að þau hafi verið send.

Umboðsmaður gerðarbeiðanda hefur hins vegar haldið því fram, að skattayfirvöldin hafi haft fulla heimild að lögum til, eins og á stóð, að breyta framtali gerðarþola til hækkunar, svo sem gert var, og að niðurfjöfnunarnefnd hafi jafnframt verið heimilt að leggja á gerðarþola viðbótarútsvar í samræmi við tekjuhækkunina, enda hafi í þessu bæði skattayfirvöld og niðurfjöfnunarnefnd fyllilega gætt fyrirmæla 35. gr. laga nr. 46/1954 um tekjuskatt og eignarskatt, sbr. og 2. tölulið 25. gr. laga nr. 66/1945 um útsvör.

Svo sem að framan greinir, vefengdi skattstjóri framtal gerðarþola, að því er varðaði hagnað hans af sölu átta íbúa, taldi hann óeðlilega lítinn. Skoraði skattstjóri á gerðarþola með bréfi að skýra þenna lið framtalsins og efnahags- og rektursreiknings, sem framtalinu fylgdi. Gerðarþoli sendi í tæka tíð svar við þessari áskorun skattstjóra, en þar eð hann taldi skýringar gerðarþola eigi fullnægjandi, voru gerðarþola áætlaðar umræddar viðbótartekjur, er leiddi til hækkunar skatts og útsvars í samræmi við tekjuhækkunina. Í 35. gr. laga nr. 46/1954 segir meðal annars svo:

„Nú er framtalsskýrsla, eða einstakir liðir hennar, ófullnægj-

andi, óglögg eða tortryggileg, eða nefndin telur þurfa nánari skýringar á einhverju atriði, og skal hún þá skora á framteljanda að láta í té skýringar þær og sannanir, er hún telur vanta, innan ákveðins tíma, og er hann skyldur að verða við áskorun nefndarinnar. Fáí skattanefnd eigi fullnægjandi skilríki fyrir framtalinu innan þess tíma, er hún hefur tiltekið, skal hún áætla tekjur hans og eignir eftir beztu vitund.“

Samkvæmt lagagrein þessari ber skattanefnd engin skylda til að tilkynna framteljanda sérstaklega, að hún telji eigi skýringar hans fullnægjandi, og er því samkvæmt því, sem rakið er hér að framan, ljóst að áliti réttarins, að skattayfirvöldin og niðurjöfnunarnefndin hafa við tekjuáætlunina svo og við ákvörðun viðbótarútsvarsins gætt fyrir mæla framangreindrar lagagreinar og því verið innan löglegra marka við framangreindrar ákvarðanir, enda verður hin tilvitnaða lagagrein eigi skilin á annan veg en að það sé innan valdsviðs skattayfirvaldanna að meta, hvort skýringar framteljanda séu fullnægjandi eða eigi. Hins vegar getur rétturinn eigi fallizt á þá skoðun umboðsmanns gerðarþola, að skattstofan og niðurjöfnunarnefnd hafi átt sök á því, að gerðarþoli kærði eigi hækkunina til yfirskaðanefndar í tæka tíð, enda var svar niðurjöfnunarnefndar við kæru gerðarþola sent honum sjálfum sem réttum aðilja, og verður að telja það mistök hans að koma því eigi í hendur endurskoðanda síns það fljótt, að hann gæti kært til yfirskaðanefndar í tæka tíð, enda kærufrestur tiltekinn í svarbréfi niðurjöfnunarnefndar (rskj. nr. 11). Það virðist líka svo sem tilkynningar skattstofunnar og niðurjöfnunarnefndar um hækkun skatts og útsvars (rskj. nr. 7 og 8) hafi komizt í hendur endurskoðanda hans í tæka tíð, enda þótt þær væru sendar beint til gerðarþola.

Með skírskotun til framanritaðs lítur rétturinn svo á, að umrædd framtalsbreyting til hækkunar og þar af leiðandi útsvarshækkun hafi verið gerð í samræmi við gildandi lög og reglur, og því beri að leyfa framgang hinnar umbeðnu lögtaksgerðar á ábyrgð gerðarbeiðanda. Eftir atvikum þykir rétt að láta málskostnað falla niður.

Því úrskurðast:

Hin umbeðna lögtaksgerð á fram að ganga á ábyrgð gerðarbeiðanda.

Málskostnaður fellur niður.